

DOODSTRAF

EEN GRUWELIJK SPANNENDE SERIAL KILLER
THRILLER

CALLADINE & BAYLISS
BOEK 1

HELEN H. DURRANT

Copyright © Helen H. Durrant 2015

Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency
Limited and 2 Seas Literary Agency

Copyright Nederlandse vertaling © 2025 Wonderland Publishers B.V.

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: *Dead Wrong* (revised edition 2025)

Vertaling: Festina Lente

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | Bij Barbara

Omslagbeeld: Shutterstock

ISBN 978 90 83555 058

NUR 332

www.wonderlandpublishers.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

✿ Formatted with Vellum

PROLOOG

DE STORTVLOED VAN KINDEREN STORMDE, duwde en klauterde de trap van de school af en het regende scheldwoorden.

‘Ian! Stomme klootzak!’ jammerde Gavin Hurst. ‘Die verdomde schoenen van je maken me kreupel.’

Ian Callum Edwards gaf zijn vriend een harde duw terwijl die bukte om over zijn onderbeen te wrijven.

‘Daar is het joch,’ zei hij vrolijk, zonder op acht te slaan op Gavins gedram. ‘Laten we hem pakken.’

Het joch in kwestie was halverwege de trap blijven staan en keek het tweetal schichtig aan. Gavin en Ian waren pestkoppen, en hij was momenteel hun lijdend voorwerp.

‘Laat dat joch, denk liever aan mijn fucking enkels,’ jammerde Gavin. Hij nam wraak door Ian een duw te geven, waardoor die tegen de muur viel.

‘Rot op met je voeten; laten we het joch pakken, dat is leuk.’ Ian keek nijdig terug. ‘Het laatste uur zat hij in zijn vette neus te peuteren. Moest er bijna van kotsen, die randdebiel!’

David Morpeth balde nerveus zijn vuisten en kwam

moeizaam de trap af naar hen toe, zijn gezicht rood van de inspanning.

‘Kun je het niet aan, vetzak?’ schimpte Gavin Hurst, terwijl hij zijn gezicht zowat in dat van de jongen duwde toen die langs hem probeerde te glippen. ‘Waar is je bodyguard vandaag? Is-ie het bemoederen zat?’

‘Laat... me... met... rust.’ Morpeths stem trilde. ‘Want als je dat niet doet, krijg je grote problemen.’

‘Zo te horen probeert die vetzak ons bang te maken,’ joelde Ian tegen Gavin, terwijl zijn maat David de weg versperde. ‘Ben je bang, Gav? Ik niet. Ik denk dat we deze nul wat manieren moeten leren. Wat denk jij?’

David liet zijn hoofd zakken en kneep zijn ogen dicht. Hij probeerde na te denken. Zijn broer Michael had hem verteld wat hij tegen deze twee moest zeggen, maar hij was het vergeten.

‘Vind je mijn nieuwe schoenen mooi?’ vroeg Ian. Hij tilde zijn voet op en duwde ze zowat in het gezicht van de jongen. ‘Waren lekker goedkoop. Goedkoop en **hard**, dat zijn mijn schoenen.’ Hij gaf een harde trap tegen zijn schenen.

David Morpeth gilde en kromp ineens tegen de trapseuning.

‘Je bent niet zo dapper, hè, vetzak? Niet zonder grote broer om je handje vast te houden.’

Nog een trap, gevolgd door een paar klappen in het gezicht.

‘Jammer dat we geen verf meer hebben, dan hadden we het deze keer goed kunnen doen. Kelly is er niet, dus er is niemand om je schoon te maken. Wat zeg je ervan, vetzak, kom je mee verf zoeken in het schuurtje van de conciërge? We kunnen je deze keer een andere kleur geven. Groen zou je goed staan.’ Hij lachte. ‘Groen en ziekelijk. Wat zeg je ervan?’

David trilde. Hij keek van het ene gezicht naar het andere. Meenden ze dat? Zouden ze dat echt nog een keer doen, hem helemaal insmeren met die vreselijke verf?

‘Als jullie me niet met rust laten, vertel ik het de leraar.’ Hij had zich eindelijk de zin herinnerd die zijn oudere broer met hem had ingestudeerd.

Maar de woorden hadden niet het verwachte effect. Het tweetal lachte gewoon hardop en toen begonnen ze aan de kleding van de jongen te trekken. Ze rukten zijn overhemd uit zijn broek en scheurden de knopen van zijn jasje.

‘Welke leraar dan? Die stomme lul die zich schoolhoofd noemt?’ brulde Ian hoofdschuddend. ‘Verdomde softies, allemaal. Geen ballen. Geloof me maar, vetzak, ze nemen het niet tegen ons op, en zeker niet voor jou. Loser!’

Ian greep de stropdas van de jongen en probeerde hem rond te draaien. Davids ogen waren aan de grond gekleefd terwijl hij probeerde om die zware schoenen zo goed mogelijk te ontwijken. Hij hijgde en zijn borst voelde zwaar aan. Hij begon een astma-aanval te krijgen. Hij had zijn inhaler nodig, en snel.

Hij had geen adem meer om te praten of te schreeuwen, en hij voelde zich duizelig. Zijn ogen zochten wild om zich heen, op zoek naar hulp. Maar er was niemand. De andere leerlingen bleven uit de buurt van het tweetal. Niemand wilde betrokken raken bij Ian en Gavins versie van de wereld. Je kon maar beter weggijken.

Gavin duwde de jongen naar Ian, die hem liet rondtollen en terugduwde. Ze stonden alle drie wankel op een paar trap treden. David Morpeth was van nature onhandig; het zou niet lang duren voor hij viel.

Maar David haalde diep adem en probeerde te ontsnappen. Hij was van plan snel de rest van de trap af te lopen en weg te komen, maar Gavin Hurst was te snel voor hem. Hij greep David bij zijn jasje en duwde hem hard Ians

kant op. Maar in plaats van de jongen vast te grijpen, stak Ian zijn grote schoen uit, schopte tegen zijn achterste en liet hem de trap af storten.

HOOFDSTUK 1

Hij HAD HET KOUD, koud tot op het bot, en er was ook pijn. Scherpe, stekende pijscheuten joegen op en neer langs zijn arm, en toch waren zijn vingers gevoelloos; de pijn daar was helemaal uitgeschakeld. Hij draaide zijn hoofd, een klein beetje maar, en probeerde zijn ogen scherp te stellen. Hij moest dit laten ophouden; hij moest iets aan zijn hand doen.

Hij knipperde met zijn ogen; dit kon niet waar zijn. Hij stond naakt in wat wel een stenen kelder leek. Hoe was hij hier terechtgekomen? Zijn geest was leeg; hij pijnigde zijn hersenen, maar er was niets. Hij was vastgebonden aan iets kouds en hards, tegen een stenen muur. Hij rukte hard aan wat hem tegenhield en probeerde te schreeuwen. Dat werkte ook niet; zijn mond was volgepropt met iets wat smerig smaakte.

Hij liet zijn hoofd hangen, zijn kin rustte een paar seconden bijna op zijn borst. Hij moest uitvinden hier aan de hand was, maar zijn hoofd tolde. Misschien droomde hij. Misschien had hij slecht spul gehad en was hij aan het ijlen. Dat overkwam zijn maat vaak genoeg. Die stommeling was altijd van de wereld, en nu was hij aan de beurt. Dat moest

het zijn. Hij haalde diep adem en draaide zijn lichaam weer naar de bron van de pijn. Deze keer ging het makkelijker – deze keer kon hij het glashelder zien. Dit was geen droom.

Hij kneep zijn ogen ongelovig dicht. Dit was een nachtmerrie. Alle vingers van zijn rechterhand waren verdwenen.

De beweging trok de aandacht van de man in de witte wegwerp-overall en hij keek op. De knul deinsde verrast terug toen ze elkaar in de ogen keken. Wie was hij en waar was hij vandaan gekomen? Waarom was hij zo gekleed en waarom deed hij hem dit aan? De man stond in het midden van de kelder en leek een krant te lezen? Hij sloeg de pagina's snel achter elkaar om en werd steeds bozer. Waarom, wat verwachtte hij?

'Er is niets,' schreeuwde de man. 'Ze zijn verdomme niks waard; nog steeds niks over een van jullie.' Hij gooide de krant vol walging op de grond en observeerde hoe het gulzige krantenpapier de mufte urine opzoog die zich in een smerige plas onder de jongen had verzameld. 'Weet je wat dit wil zeggen?' Hij sloeg zijn armen over elkaar. 'Het wil zeggen dat dit allemaal voor niks is geweest; en dat zal zo blijven tenzij ik van tactiek verander.'

De man was gestoord, dat was het, maar ook slim, want er was heel wat voor nodig om hem te pakken te nemen. Hij moest hier weg, en snel.

'Stil, jij worm! Ik moet nadenken,' blafte de man tegen de naakte, spartelende figuur. 'De pers kan dit niet negeren, dat sta ik niet toe,' verzekerde hij de knul. 'En wat jullie familie betreft,' spotte hij, 'hoe ongelooflijk het ook klinkt, niemand heeft jullie gemist.' Hij zette zijn handen in zijn zij en stapte dichterbij naar zijn gevangene toe. 'Tiest, hè? Zelfs dat nepblondje met de dunne lippen die zich je moeder noemt, heeft nog geen moeite gedaan om je te zoeken.'

Wie dacht die gek wel dat hij was? Zo gedroegen mensen

zich niet tegen hem; het maakte hem woest. Hij wilde een antwoord brullen, tegen hem schreeuwen, zijn vuisten gebruiken en die klootzak tot moes slaan. Niemand sprak zo tegen hem, dat durfden ze niet. Maar hij kon het niet; hij was hulpeloos.

‘Iemand zou zich toch moeten afvragen wat er met je gebeurd is,’ schimpte de stem. ‘Vraagt niemand zich af waarom je niet meer in de steegjes rondhangt om drugs te dealen?’

Dit was stom; hoe was hij in deze puinhoop verzeild geraakt? De knul kneep zijn ogen dicht, hij moest nadenken. Hij probeerde zichzelf gerust te stellen dat het goed zou komen. Maar was dat wel zo? Niet als niemand wist dat hij hier was.

‘Het was niet de bedoeling dat het zo zou gaan,’ zei zijn ontvoerder zacht. ‘Kijk, ik had publiciteit verwacht, een hele hoop. Ik had verwacht dat de plaatselijke krant inmiddels vragen zou stellen. Vermissingen zijn zeldzaam, zelfs in deze godvergeten achterbuurt. Dus zeg het maar, waar zijn verdomme de krantenkoppen, boefje?’

De prop in zijn mond voorkwam dat hij wat zei, dus hij gromde slechts gefrustreerd en trok weer aan de tiewraps.

‘Ik heb nooit eerder zoiets gedaan,’ vertrouwde zijn ontvoerder hem toe, terwijl hij nog dichterbij de jongen ging staan. ‘Dus ik zal zeker fouten maken. Wat moorden betreft, ben ik een echte amateur. Wat denk je? Ik moet gewoon beter mijn best doen, hè?’

De pijn, de woede en de tirade van woorden werden hem te veel en hij gleed weer weg in bewusteloosheid.

‘Ik zou maar wakker worden, als ik jou was.’ Dat waren de woorden die hem terug sleurden. Toen het hoofd van de knul weer naar voren zakte, spotte de man: ‘Wakker worden, anders mis je alle pret.’

De jongen probeerde bij bewustzijn te blijven. Hij had

verdomme zijn verstand nodig, maar de pijn was ondraaglijk.

‘Gezien de omstandigheden moest ik zonder jou beginnen.’

Nog meer gegniffel van die gek en hij voelde de adem van die klootzak op zijn gewonde hand.

‘Maakt niet uit; ik ben nog niet klaar met de ander.’ En het gegniffel groeide uit tot een demonisch gegrinnik.

Het geluid sneed in de ziel van de jongen.

‘Ik ben bang dat het gewoon moest gebeuren, en je verdient het nou eenmaal. Jij en de anderen moeten worden gestraft.’

Gestraft. Was dat wat hier aan de hand was? Maar waarvoor, en waarom zo? Hij had niemand ooit zoiets aangedaan, op geen stukken na. Als hij had gekund, had hij het uit de klootzak geslagen, maar het zag er niet naar uit dat hij er ooit achter zou komen.

De knul was rechtop gezet, vastgebonden aan metalen draagbalken die tegen de muur stonden, gekneveld en nauwelijks bij bewustzijn. Hij slaakte nog een zwakke kreun door de smerige prop die tussen zijn tanden was geduwd. Hij probeerde zijn ledematen te bewegen tegen de harde grip van de tiewraps in, maar door de beweging boorden ze zich dieper in zijn vlees, wat de pijn verergerde.

‘Ik ben tot de conclusie gekomen, worm, dat er een upgrade nodig is,’ zeurde de stem verder. ‘Ik moet iets doen wat gegarandeerd spraakmakend zal zijn.’ De woorden werden tot de slappe, bibberende massa gericht, alsof hij een suggestie verwachtte. ‘Jou hier vasthouden is niet genoeg.’

De knul voelde zich plotseling warm worden; koorts? De stem van zijn ontvoerder klonk ver weg en was ineens lichter. Had hij door dat dit allemaal een grote vergissing was? Zou hij hem laten gaan?

‘Weet je wat? Je hebt zo veel problemen veroorzaakt toen je vrij was dat niemand je terug wil. En als ze dat al willen, zeggen ze dat niet tegen de politie, of tegen wie dan ook.’

De jongen wilde hem uitzetten. Hij was net een hardnekkig insect dat in zijn oor zoemde. Blijkbaar had hij meer verwacht dan stilte. Misschien had hij verwacht dat de bewoners in actie zouden komen om hem te zoeken. Hij had er duidelijk op gerekend dat de pers erbovenop gedoken zou zijn. Maar het enige wat hij gekregen had was een dikke vette niks. Als zijn situatie niet zo afschuwelijk was, zou hij de dwaas in zijn gezicht uitlachen.

Hij zag de man in de witte overall over zijn hoofd wrijven alsof hij een idee wilde aanmoedigen, een geest uit de fles wilde halen. Hij zou nu dubbel zo gevaarlijk zijn. Hij wilde resultaten en begon zijn geduld te verliezen. Die blik, die lichaamstaal, dat kende de jongen. Zijn ontvoerder was ziedend, klaar om te ontploffen. Dat werd bevestigd toen de man een hamer van de metalen werkbank pakte en er hard mee sloeg. Er klonk een daverende klap en de jongen kromp ineens van schrik. De volgende keer kon dat zijn hoofd zijn.

Strak vastgebonden of niet, hij bibberde van angst, maar het scherpe gekletter van staal op staal maakte ook zijn geest helder. Hij probeerde wat te mompelen, een beroep te doen op de goede kanten van die klootzak, maar de prop veranderde de woorden in gedempte wartaal.

‘Het is ook nog niemand opgevallen dat hij verdwenen is.’ De ontvoerder wierp een blik op de bundel die in een hoek van de kelder was geschoven. ‘Ik kan niet eeuwig wachten tot ze merken dat jij ook vermist bent.’

Dus hij had zijn maat ook te pakken. Hij probeerde de stof met zijn tong uit zijn mond te duwen en mompelde harder. Hij hoestte. Het voelde alsof hij al dagen niets gegeten of gedronken had. Zijn mond was zo droog dat de prop aan zijn tanden kleefde, ranzig en inmiddels bijna

hard geworden. Hij wilde uitleggen dat hij natuurlijk gemist zou worden, dat zijn andere maten en Kelly zich zorgen om hem zouden maken.

‘Niemand maakt zich druk om jullie. Vind je dat niet een beetje triest?’

Hij probeerde zich nu verwoed te bevrijden met harde rukken naar voren. Zijn laatste hoop was Kelly. Hij wist dat zij het zich zou aantrekken. Ze kwam hem altijd zoeken als hij verdween. Maar zou ze op tijd zijn?

Hij was bang, maar dat was niet de enige reden waarom hij bibberde. Hij wist dat het ook ontwenning van de heroïne was. Waarom liet die vervloekte klootzak hem niet gewoon gaan? Niets van dit alles was zijn schuld. Wat hij ook gedaan mocht hebben, dit had hij echt niet verdiend.

Het trillen was begonnen en het zou erger worden. Normaal gesproken joeg niets hem angst aan, maar nu was hij doodsbang. Hij wist niet hoelang hij hier al zat; hij was niet de hele tijd bij bewustzijn geweest, maar hij wist dat hij hier niet levend uit zou komen, niet zonder een verdomd wonder.

Hij zag dat de man in de witte overall een reeks voorwerpen bestudeerde die op zijn metalen werkbank lagen. De jongen tuurde – hij kon van alles onderscheiden: de inhoud van een gemiddelde gereedschapskist, plus wat dingen die je in de tuin zou gebruiken. Met enige opluchting merkte hij op dat er geen pistool bij zat. Maar dat zou tenminste wel snel zijn.

Zijn maag draaide zich om toen de man de zware snoeischaar oppakte en hem voorzichtig aanraakte met zijn latex handschoenen. Dat ding zou scherp zijn, redeneerde de jongen met een rilling. Had hij die gebruikt om de vingers van zijn rechterhand eraf te knippen? Hij zag de man een doekje pakken en de snoeischaar met nauwgezette

zorg afvegen. Misschien wel, en het leek er sterk op dat hij hem nog een keer ging gebruiken.

‘Je gaat me binnenkort verlaten,’ was het volgende dat de jongen hoorde. En hij hoorde een knak toen de man de snoeischaar gebruikte om een deuvel door te knippen. Duidelijk tevreden dat het gereedschap de klus aankon, liep hij naar zijn gevangene toe.

‘Ik ga niet doen alsof: dit gaat pijn doen. Maar ik heb je vingers nodig voor mijn plannetje. Je wilt toch weg van deze plek, en van mij?’

Ja, maar niet zo. De knul schudde zijn hoofd, hij was uitzinnig. Hij spartelde zo hard hij kon om zich los te worstelen. Hij maakte een zwakke vuist met zijn goede hand en trok hard aan de draagbalken. Hij kon slechts gillen door de prop, terwijl de tiewraps zich dieper in zijn dunne armen boorden. Hij voelde het warme bloed over zijn polsen druppelen en wist dat het zinloos was.

Hij kon niet goed zien in de schemer. Hij kon niet schreeuwen, en tegenstribbelen was te moeilijk en pijnlijk. Plotseling moest hij kokhalzen en hij voelde het bittere braaksel rond de prop ontsnappen, waarna het langzaam langs zijn lichaam naar beneden droop. Hij voelde de warme stroom van smerig ruikende vloeistof over zijn buik druppelen en hij wist dat hij hier zou sterven, naakt, koud en smerig.

‘Ontspan je hand,’ zei de man sussend toen hij dichterbij kwam en walgend zijn neus optrok bij de stank. ‘Dat ziet er pijnlijk uit...’ Hij keek omlaag naar de scherpe botresten die uit de rechterhand van de jongen staken, en naar de stroompjes bloed die zich bij de vloeistoffen op de vloer voegden.

‘Eens kijken...’ Zijn greep was stevig, terwijl hij de anatomie bestudeerde. ‘Ik heb nog nooit echt goed gekeken, maar de menselijke hand is echt heel fascinerend.’ Hij liet

hem vallen en pakte de andere hand vast. Hij gaf zijn gevangene een troostende glimlach, trok de wijsvinger naar voren, hanteerde de snoeischaar met geïmproviseerd vertrouwen en knipte net onder de knokkel.

‘Eentje voor smart...’ Hij fronste geconcentreerd.

De pijn was ondraaglijk. De knul probeerde te schreeuwen, maar het geluid dat achter de prop vandaan kwam leek meer op het gehuil van een wild dier dan op het geluid van een mens. Zijn gemartelde lichaam schokte onbedaarlijk, en hij draaide door. Uiteindelijk wierp de shock hem terug naar een welkome duisternis.

Tevreden over zijn inspanningen pakte de man in de witte overall een mobiele telefoon. Hij moest zich concentreren in het schaarse licht maar vond de videofunctie, en terwijl hij terugkeerde naar zijn bewusteloze gevangene, richtte hij de camera op de bebloede hand.

‘Ik weet niet zeker wat ik hiermee ga doen,’ mompelde hij schouderophalend in zichzelf. ‘Maar wat ik wel weet, is dat het publiciteit zal opleveren. Wie weet ga je vanavond wel viral,’ zei hij, terwijl hij de jongen in zijn gezicht sloeg. ‘Jammer dat je er niet meer zal zijn om je te koesteren in je roem.’

Hij nam de snoeischaar weer in zijn ene hand en hield de telefoon in de andere. Toen knipte hij de middelvinger af.

‘Twee voor vreugde.’ Hij glimlachte. ‘Weinig vreugde meer hè, sukkel?’

Deze keer was er geen geluid; de jongen was bewusteloos. De man verwijderde behendig de overgebleven vingers, bleef het rijmpje opzeggen en filmde dit brute intermezzo. Hij nam de hele scène op, van de

eerste pijnlijke knip tot de manier waarop de vingers een voor een op de met urine bevuilde vloer neerploften, als anemische worstjes.

Hij haalde de plastic draagtas uit een la onder de tafel. De speciale tas die hij hiervoor had gehaald. Hij raapte de vingers bij elkaar, schudde de vloeistof eraf en liet ze erin vallen. Hij legde er een knoop in en gooide de zak op zijn werkbank. Terwijl hij dat deed, werd zijn aandacht getrokken door de andere tas, die met het geld dat hij bij de knul had aangetroffen toen hij hem ontvoerde. Hij had er niet op gerekend dat het zo veel zou zijn. Dealen was duidelijk lucratief. Het geld was een probleem waar hij nog geen oplossing voor had. Maar hij zou eraan werken. Er zou vast wel iets in hem opkomen.

Het zou niet juist zijn om hem zo achter te laten. De stompjes van wat er over was van zijn vingers bloedden hevig. Hij hoorde de jongen echt uit zijn lijden te verlossen. Dat zou wel zo aardig zijn.

Hij pakte een lang en scherp mes. Zou dat door bot snijden? Hij had echt geen zin om aan een ledemaat te zagen tot het dunne staal er eindelijk doorheen was. Hij pakte een bijl en bestudeerde hem aandachtig. Hij gebruikte hem om hout mee te hakken. Hij hield zijn gereedschap altijd in goede staat, en net als de snoeischaar was de bijl scherp, en hij lag goed in de hand. Hij verkende de rand door er een vinger langs te halen. Zou dit werken? Zou hij door bot snijden of het alleen versplinteren? Hij wist maar weinig van anatomie, maar één ding wist hij wel: er zou bloed vloeien. Heel veel.

Zijn gretige zoektocht naar nieuws van de verdwijningen had een grote stapel kranten opgeleverd. Hij verzamelde ze en spreidde ze over de vloer onder de voeten van de jongen. Ze zouden wat van het bloed opzuigen en het schoonmaken vergemakkelijken.

Als hij meer opslagruimte had gehad, had hij hem op een andere manier kunnen afvoeren, maar hij moest dit lichaam samen met het andere in de vriezer stoppen – zodra hij er klaar mee zou zijn. Dus hij had geen keus. Beide lichamen zouden in kleinere, beter hanteerbare stukken worden gesneden.

Hij was er nu zeker van dat hij het juiste had gedaan. Hij was ervan overtuigd dat begin volgende week iedereen van hem zou weten. Eindelijk zou hij voorpaginanieuws zijn. Een opgewonden rilling liep over zijn rug en een zelfvoldane glimlach trok over zijn gezicht. Hij zou de bijl gebruiken.

Hij probeerde een paar oefenslagen en liep naar de jongen toe. De worm kreunde nu zijn bewustzijn langzaam terugkeerde. Hij had de voetstappen gehoord en trok aan zijn boeien. Zijn kwelgeest moest de kracht van de jongen wel bewonderen. Die kwam vast voort uit een oerinstinct dat hem aanspoorde nog een laatste keer te vechten. Zijn glimlach was grimmig.

‘Voorzichtig, jongen, je zult wel pijn hebben.’

De jongen rook smerig. Het braaksel droop nog steeds van zijn borst. Hij bloedde hevig en stond in zijn eigen urine en vuil. Wat hij op het punt stond te doen, zou hem verlossen uit al dit lijden.

Hij hief de bijl hoog boven zijn hoofd en sloeg vastberaden toe. Hij negeerde de spetters bloed en de dreun van staal op vlees, en hoorde het geruststellende *kleng* toen de bijl de roestige gietijzeren balk achter de linker knie raakte. Blij met dit resultaat sloeg hij nogmaals toe, boven de rechter knie.

Hij ging achteruit en observeerde hoe het bloed op de vloer stroomde. Hij observeerde hoe het lichaam van de jongen schokte van pijn. Hij observeerde tot het lichaam

niet meer bewoog en voelde zich intens tevreden met zijn werk.

Hij wilde een foto, hij wilde de eigenaardige manier vastleggen waarop de onderbenen van de jongen, nog steeds vastgebonden bij de enkels, van zijn bovenlichaam af leunden. Hij zocht in zijn zak naar de telefoon en voelde een vreemde sensatie die als elektriciteit door zijn lichaam gierde.

Dit was een gevoel waar hij aan kon wennen.

HOOFDSTUK 2

MAANDAG

TOM CALLADINE KON wel betere manieren bedenken om een maandagochtend door te brengen, maar de pijn had hem het grootste deel van de nacht wakker gehouden, dus hij had geen andere keus dan door de zure appel heen te bijten. Hij probeerde over de pijnlijke plek te wrijven, maar de tandarts trok de hand weg en tut-tutte in zijn oor.

‘Nog heel even, inspecteur, dan is het allemaal voorbij,’ verzekerde hij, terwijl hij nog een keer porde. ‘Zo, helemaal klaar.’ De tandarts gaf hem een handspiegeltje. ‘Kijk maar, zo goed als nieuw.’ Er klonk trots in zijn stem.

Tom Calladine wreef opnieuw over zijn kaak en huiverde. Het kon hem niet schelen hoe het eruitzag, zolang het maar geen pijn meer deed.

‘Het zal nu snel kalmeren.’ De tandarts glimlachte geruststellend terwijl hij zijn handschoenen uitdeed en zijn handen afspoelde in de wasbak. ‘Maar als de pijn te erg wordt, neem dan wat paracetamol. Iets sterkers heb je niet nodig.’

Calladine hoopte maar dat hij gelijk had. Na meer dan een uur in de stoel, zijn mond opgehouden met een soort metalen stellage, wilde hij die dag niet nog meer

doormaken. Hij had een hekel aan tandartsen: de behandeling, de instrumenten en de wetenschap dat wat hem te wachten stond pijn zou doen. Een wortelkanaalbehandeling was bijzonder akelig.

‘Ik zie je over zes maanden, inspecteur. Maar wacht niet met problemen tot ze zo erg zijn als dit,’ waarschuwde hij, terwijl hij naar Calladines mond knikte. ‘Op jouw leeftijd moet je echt je best doen om je gebit te verzorgen. Ik weet hoe druk je het hebt, maar je gebit is belangrijk, Tom.’

Weer een verwijzing naar zijn leeftijd, dacht Calladine geërgerd. Ja, hij was vijftig geworden, en wat dan nog? Betekende dat dat zijn lichaam op het punt stond de geest te geven en dat al zijn tanden uit zouden vallen? Hij werd een beetje moe van alle opmerkingen die hij steeds kreeg van mensen die beter zouden moeten weten. Ze zouden moeten weten dat er met zijn conditie nog genoeg leven en werk in hem zat.

Calladine mompelde iets humorloos en toen hij opstond van de stoel, zette hij zijn telefoon weer aan. Hij wilde niet over leeftijd praten, of erger nog, over werk. Hij wilde gewoon weer gevoel in zijn mond krijgen en een kop sterke thee kunnen drinken. Hij was opgelucht toen vrijwel meteen ging. Met een verontschuldigende blik op de tandarts nam hij op.

Een vrouwenstem zei: ‘We hebben iets gruwelijks in de Hobfield.’

Het was zijn brigadier, Ruth Bayliss. Ze was een vrouw die niet overdreef, dus als zij het gruwelijk noemde, dan was dat ook zo.

‘Een jogger en zijn hond vonden eerder vanochtend wat afgehakte vingers in een boodschappentas op het plein.’

Het was even stil terwijl Calladine dit in zich opnam. ‘Geen ongeluk, neem ik aan,’ mompelde hij. Zijn mond was nog steeds gevoelloos.

‘Ik zou zeggen van niet, baas. Volgens Doc Hoyle waren de vingers ondeskundig verwijderd en de tas lag op een schommel,’ vertelde ze hem. ‘Gewoon opzettelijk daar neergesmeten, waar iedereen hem kon vinden.’

‘Bedoel je de speeltuin aan de rand van de Common?’

‘Ja, die vlak bij het centrum van Leesdon,’ bevestigde ze. ‘Maar goed dat het vroeg werd gevonden. Er is een peuterspeelzaal in de buurt en die gaan er regelmatig naartoe. Kun je je voorstellen dat een kind dit had gevonden?’

Het was dus voorbij. De lange, saaie zomer was eindelijk voorbij. Een schokkend einde, maar het voelde in ieder geval ‘normaler’ dan het rare ongewisse waarin het bureau de afgelopen maanden had verkeerd. De zaak mocht dan gruwelijk zijn, maar hij voelde nog steeds de vertrouwde rilling van opwinding.

Het was zo rustig geweest dat ze op het bureau weddenschappen afsloten hoe lang het zou duren voor de Hobfield weer zou uitbarsten. Er waren al weken geen problemen geweest. Geen mishandelingen, heel weinig arrestaties; het maakte iedereen nerveus. Zijn werk was deze zomer zo rustig geweest, zo saai, hij had bijna geslaapwandeld.

Toch bezorgden de beelden die dit nieuws opriep hem kippenvel. Was dit het werk van een gek? De volgende krankzinnige rage in die achterbuurt? Hij was gewend aan het geweld; het was normaal voor dat hellegat. Het hoorde bij de bendecultuur en de drugshandel. Maar dit? Zelfs voor de Hobfield was dit op zijn zachtst gezegd buitensporig. Het leek anders. Extremer.

Maar was de schietpartij in de lente ook niet extremer geweest? God verhoede dat het daar iets mee te maken had.

Calladine had het grootste deel van zijn werkzame leven geprobeerd de orde te bewaren in de Hobfield. Het was een

giftige plek, vol kinderen zonder ambitie en met weinig vooruitzichten. Hij vreesde de dag dat een van hen zou opstaan en een serieuze vuist zou maken naar de politie. Hij was bang voor de opkomst van een echte keiharde, een radicale nieuwe bendeleider die alle ongeschreven regels aan zijn laars lapte. Niet dat er veel regels waren.

Hij kon niet bedenken wie dat kon zijn. Hij kende de meeste herrieschoppers. Was dit een nieuweling die de kroon wilde grijpen?

Zijn brigadier verwoordde zijn gedachten: 'Kan verband houden met de schietpartij.' Ze was zich er terdege van bewust dat hij daar als eerste aan zou denken. 'Als dat zo is, dan kan het een doorbraak opleveren. Die kunnen we wel gebruiken.'

'Niet zo'n soort doorbraak, echt niet.' Klonk dat te bot? 'Het is nog te vroeg om conclusies te trekken, Ruth. Het kan van alles zijn. Maar als het verband houdt, een soort vergelding, dan kan dat de zaak opengooien... Maar als het dat niet is?' In de daaropvolgende stilte voelde hij een huivering. Geen van beide opties was goed. Vergelding betekende dat iemand in de Hobfield hem een stap voor was. Aan de andere kant waren een overname of een bendeoorlog even slecht. Beide konden verder escaleren dan wat de lokale politie aankon.

'We moeten dit snel afhandelen. Het zal de bendes op ideeën brengen als we het niet snel oplossen.'

'Het is mogelijk dat degene die deze nieuwe gruweldaad heeft gepleegd net heeft ontdekt wie er verantwoordelijk is voor de dood van die jongen en besloot het zelf af te handelen,' zei Ruth.

Calladine was niet verbaasd dat Ruth dit had overwogen; ze was een goede rechercheur. Maar dat maakte het idee niet aantrekkelijker. Als een stuk schorem uit de wijk het had ontdekt, waarom hij dan niet?

Het was al een tijdje geleden sinds de jongen was vermoord en het spoor was doodgelopen. Hij was op een donkere avond doodgeschoten, zijn jonge leven beëindigd door één enkele kogel van dichtbij. Verrassend genoeg was er weinig vuurwapengeweld in de wijk, dus dit had iedereen nerveus gemaakt. Met het grootste deel van de zomer om erover na te denken, zag de politie het als een mislukte overname.

Calladine geloofde er niets van. Om te beginnen was de jongen geen bendelid. De hele zaak zat hem dwars. Het was te schoon; er was geen bewijs, er was niets achtergelaten op de plaats delict. Was dat gewoon puur geluk voor degene die de moord had gepleegd, of was het iets sinisters?

Ongebruikelijk voor de Hobfield leek het slachtoffer, Richard Pope, een goede jongen, dus waarom wilde iemand hem dood hebben? De vragen bleven maar komen. Waarom was hij een doelwit? Hij had een tamelijk onschuldige achtergrond, hij had niet veel problemen; hij viel gewoon niet op. Calladine kon veel betere kandidaten voor een moord bedenken.

Het irriteerde hem dat ze weken later nog geen stap dichterbij een oplossing waren gekomen. Niemand had natuurlijk iets gezien en niemand kon ook maar iets zinnigs vertellen over de dode jongen. Het team had zich tot het uiterste ingezet en zes maanden later hadden ze nog steeds een dikke vette niets. Geen getuigen en geen forensisch bewijs (afgezien van de kogel). Hun falen deprimeerde en irriteerde Calladine.

En bizar genoeg was er in de Hobfield de hele zomer een soort onzalig bestand geweest tussen de verschillende facties. Het voelde niet goed.

Hij moest uitzoeken wat er aan de hand was, en snel. Ruths suggestie dat iemand had bereikt wat hem niet gelukt was, en nu wraak had genomen, deed hem huiveren.

‘Oké, Ruth, ik ben in de buurt. Waar ben jij nu?’

‘Ik ben bij de Common, net naast de ringweg, baas. Ik heb het gebied afgezet, maar ik probeer niet te veel aandacht te trekken. Met een beetje geluk zullen toeschouwers het afdoen als weer een uitgebrande auto.’ Ze lachte wrang. ‘Doc Hoyle is alweer weg. Hij heeft de tas en de vingers meegenomen naar het mortuarium. Ik heb het Julian laten weten, dus het forensisch lab zal de tas onderzoeken.’

De Hobfield was slechts een paar honderd meter van het centrum van Leesdon. Die paar honderd meter was braakliggende grond, en werd aangeduid als de Common. Het terrein liep van de rand van Leesdon af naar een beekje op het laagste punt en ging dan weer omhoog naar de wijk. Bewoners gebruikten het als korte route naar de winkels aan de High Street. De jeugd gebruikte het om gestolen auto’s te dumpen en in de fik te steken.

Brigadier Ruth Bayliss liep weg van de rest van de groep. ‘De FO kamt alles uit, doorzoekt de directe omgeving en Dodgy doet buurtonderzoek in Circle Road.’ Dodgy was rechercheur Michael Dodgson, de nieuwste rekrut bij het team. ‘Ik was hier voordat er iets was aangeraakt,’ vertelde ze Calladine. ‘De tas lag daar gewoon, op de schommel. Wie hem achterliet, wilde beslist dat hij werd gevonden. En dat erover werd gepraat.’

‘Dat moeten we voorkomen, voorlopig tenminste. Praat even met de jogger. Ik wil niet dat de pers hier lucht van krijgt.’

‘Al geregeld, baas. Blijkt dat hij advocaat is, dus hij begrijpt waarom hij zijn mond moet houden.’

‘Neem zijn verklaring op. Heeft hij iets gezien, hing er nog iemand rond?’

‘Hij zegt van niet, maar hij zag wel de bus van kwart over zeven naar Manchester langsrijden en die zat stampvol.’

Iemand in die bus kan wat hebben gezien. Moeten we een oproep doen? We hoeven geen details te geven.'

Calladine zag het niet zitten. Zolang hij geen idee had wat dit inhield, wilde hij er geen pers bij.

'Nog niet. Je hebt alles op een rijtje, goed werk. Kijk of er camera's zijn, vooral langs die rij winkels aan het eind van de weg, en kom dan naar me toe in het mortuarium. Eens kijken wat Doc Hoyle te zeggen heeft.'

Hij zuchtte. Na de lange zomerstop was van een zaak een opwindend vooruitzicht, maar iemand die vergelding wilde voor een moord, of een mogelijke nieuwe drugsoorlog in de Hobfield, stemde hem ook niet vrolijk. De Hobfield was een beerput, de belichaming van alles wat mis was met de hele regio. Het was geen plek waar je een bevredigend onderzoek kon uitvoeren.

Op het bord naast de weg bij het begin van Leesdon stond LEESDON VILLAGE, maar dat was een beetje misleidend. De plaats was veel te uitgestrekt en had te veel hoogbouw om de omschrijving 'dorp' te verdienen.

Calladine had Leesdon zien groeien, kort zien bloeien in de jaren zeventig en vervolgens spectaculair onderuit zien gaan nadat de Hobfield was gebouwd.

Sinds het midden van de jaren tachtig ging het gestaag bergafwaarts met Leesdon. Calladine vond dat erg jammer, want het lag midden in een fantastische streek.

Hier had Calladine zijn leven doorgebracht. Hij was er geboren en getogen en woonde nu in een kleine cottage vlak bij de High Street.

Leesdon was een van de dorpen in de gemeente Leesworth, gelegen in de uitlopers van de Pennines en met een industrieel verleden. Schilderachtige stenen

cottages omzoomden de dorpswegen. De oude wolfabrieken, ooit de belangrijkste bron van werkgelegenheid, waren allang omgebouwd tot prijzige appartementen. Dit had de zakenlui binnengehaald, de hardwerkende zielen die graag elke dag naar Manchester pendelden en bereid waren flink te betalen voor een piepklein flatje.

Maar er was geen gentrificatie in Leesdon. Leesdon was de uitzondering.

Toen de flatwijk er eenmaal stond, vond er geen verdere ontwikkeling meer plaats. Het dorp werd het eeuwige stiefkind van een verder begerenswaardig, duur gebied. De dubieuze reputatie van de Hobfield was wijd en zijd bekend en de ontwikkelaars bleven weg.

Er waren niet veel voorzieningen of genoeg winkels; geen van de grote ketens had een vestiging en er was al twintig jaar geen bank meer sinds een idioot geprobeerd had die te beroven.

Maar het politiebureau bleef; Calladines thuisbasis en de plek waar hij de rest van zijn tijd bij de politie wilde doorbrengen. En natuurlijk was er het ziekenhuis dat de lokale omgeving en daarbuiten bediende. Daar ging hij nu naartoe.

Het Cottage Hospital, zoals het nog steeds liefkozend werd genoemd, had een kleine afdeling Spoedeisende Hulp, verschillende afdelingen en een mortuarium.

Hopelijk zou Hoyle hem iets geven wat hij kon gebruiken. Na de schietpartij was er niets geweest en Calladine kende de man goed genoeg om te weten dat die mislukking er bij hem net zo inhakte als bij Calladine zelf.

Je zou kunnen zeggen dat dokter Sebastian Hoyle net zo old-school was als hijzelf. De dokter had gemakkelijk carrière kunnen maken door over te stappen naar een van de grotere ziekenhuizen in de regio Greater Manchester,

maar dat deed hij niet. Net als Calladine bleef hij stevig geworteld in Leesdon. Dit gaf de twee mannen een band.

Toen hij aan kwam rijden, zag Calladine brigadier Ruth Bayliss op en neer lopen over het parkeerterrein, pratend in haar mobiele telefoon terwijl ze op hem wachtte. Ze was ingepakt tegen de kou in een lange wollen jas en sjaal. Die flatteerden haar niet. Ruth was wars van mode; ze droeg waar ze zich prettig in voelde. Ze bedekte zich meestal. Degenen die haar goed kenden, wisten dat Ruths gewicht haar dwarszat, en dit kleurde hoe ze zichzelf zag. Maar in feite had ze alles in huis. Een ander kapsel, een beetje make-up en ze kon een kanjer zijn. Ruth had fijne gelaatstreken en een heldere, bleke teint. Als ze wat gewicht kwijtraakte en wat aan haar instelling deed, kon ze elke vrouw het nakijken geven.

Calladine parkeerde zijn kleine sedan en knikte terug toen ze hem met een zwaai begroette. Ze werkte al een aantal jaren als zijn brigadier en ze konden het goed met elkaar vinden. Ruth kon soms erg kritisch zijn over zijn ideeën en methodes, maar hij wist dat ze hem goed vond in wat hij deed. Dat kon ook nauwelijks anders; zijn team had het hoogste oplossingspercentage van het hele bureau.

En hij zag er niet slecht uit, al zei hij het zelf. Niet dat hij ijdel was, maar volgens zijn moeder, die zijn grootste fan was, had hij slanke, strakke trekken die bij zijn donkere haar pasten. In zijn jonge jaren had ze hem vergeleken met een filmster, wat voor veel te veel hilariteit onder zijn vrienden had gezorgd. Hij glimlachte bij zichzelf. Dacht ze dat nog steeds, vroeg hij zich af, nu zijn eens halflange donkere haar was kortgeknipt en snel grijs werd? Ze zei tegenwoordig niet veel zinnigs meer.

De waardering was wederzijds. Calladine werkte graag samen met Ruth, die makkelijk in de omgang was en goed in

haar werk. Hij vertrouwde haar. Ze was een zeer praktische vrouw en een echte aanwinst voor zijn team. Behalve dat ze samenwerkten, hadden ze ook gemeenschappelijke vrienden. Ze was kort getrouwd geweest met de broer van Monika, waarmee hij een knipperlichtrelatie had. In combinatie met haar klare taal gaf dit Ruth een voordeel bij de inspecteur dat de anderen niet hadden. Ze adviseerde hem vaak en nam geen blad voor de mond. Calladine was hopeloos met de vrouwen in zijn leven, een tekortkoming waarvan hij zich terdege bewust was, en hij wendde zich vaak tot Ruth voor hulp.

Toch wist Calladine maar weinig van Ruths privéleven. Als ze ook maar een beetje op hem leek, dacht hij, mocht ze blij zijn als ze dat had. Maar hij vroeg zich toch af hoe ze een ongebonden dertiger was geworden. Ze was waarschijnlijk te intelligent voor de meeste mannen; ze keek dwars door mensen heen, recht naar hun gebreken.

‘Julian zegt dat hij al wat voor ons heeft,’ vertelde ze hem met een glimlach toen hij bij haar was. ‘Zegt dat de plastic zak iets heel nuttigs zal opleveren, tegen de tijd dat we terug zijn.’

Calladine knikte en stak zijn handen diep in zijn jaszakken tegen de ijzige wind. Zodra de zomer voorbij was, leek de kou hier hard toe te slaan. Hij rilde en voelde zijn wang pijn doen. Hij had vragen, veel vragen, maar zijn mond was nog steeds gevoelloos en hij kon er nog niet op vertrouwen dat zijn lippen en tong goed werkten.

‘Je bent het toch niet vergeten?’ vroeg Ruth. ‘Monika’s verjaardag; je zei dat ik je eraan moest herinneren.’

Calladine vloekte binnensmonds. Hij was het niet echt vergeten, maar hij had ook geen ideeën.

‘Bloemen?’ mompelde hij.

‘Je moet proberen het iets beter te doen dan dat, baas. Je probeert dit te laten werken – alweer.’ Ze trok haar

wenkbrauwen op. 'Bedenk iets wat ze leuk vindt, iets waar ze van houdt.'

Calladine wist dat er momenten waren dat hij Ruth vertwijfelde; ze vond Monika geweldig. Monika had ook niet veel noten op haar zang, dus het minste wat hij kon doen was haar een verjaardagscadeau geven wat ze zou waarderen.

Calladine haalde zijn schouders op. 'Wat bedoel je? Voor zover ik weet is Monika alleen maar met haar werk bezig, net als ik.' Monika was de directrice van het verzorgingstehuis waar zijn moeder woonde. Als ze geen dienst had, lag ze meestal uitgeput op de bank in haar flat. In de zeldzame gevallen dat ze allebei tegelijk vrij waren, gingen ze uit eten of naar de film. Waarschijnlijk was hun relatie daarom zo wankel.

'Weet je, Tom, je moet eens een beslissing nemen. Wil je dit echt laten werken? Je speelt met Monika's gevoelens en dat is niet eerlijk. Het is een simpele vraag: wil je haar of niet?'

De waarheid was dat hij het niet wist. Ruth leek te denken dat Monika de juiste voor hem was, dus waarom die twijfel? En een cadeau kiezen zou hem de hele dag dwarszitten; hij was niet goed in zulke dingen. Waarom moest het zo verdomd moeilijk zijn? Ze was toch een vrouw? Dus wat was er mis met bloemen; een grote bos kon toch niet verkeerd zijn?

'Geef haar geen bloemen, maar iets persoonlijkers, misschien een sieraad.' Tegen die tijd liepen ze door een ziekenhuisgang. 'Wat vindt ze mooi?'

'Ze houdt van dat blauwe spul.'

'Saffieren?' vroeg Ruth hoopvol

'Nee, dat blauwgroene spul, die dikke steendingetjes.'

'Jade?'

'Nee... turkoois, ja dat is het, turkoois.' Hij was in zijn sas

dat hij het zich herinnerde. 'Ik ga even langs de juwelier, die kleine in de stad, op weg naar huis.'

'Je bent misschien beter af in het Antiekcentrum; je weet wel, bij de ringweg. Ik heb daar mooie vintage sieraden gezien.'

Dat was geen slecht idee; het was op weg naar huis, mits hij vroeg genoeg vertrok om er voor sluitingstijd te zijn.

'En hou op met dat gepieker, alsjeblieft. Al die besluiteloosheid is niet goed. Monika en jij... jullie zijn goed samen.' Dit ging gepaard met een por in de ribben.

Maar was 'goed samen' wel genoeg? Moest er niet meer zijn; op z'n minst een vonk van opwindings?

'Heb je je kies laten doen?' Ze glimlachte en keek naar zijn gezwollen lip. 'Ik heb nog wat pijnstillers op het bureau als je ze nodig hebt.'

Ze hadden het mortuarium bereikt en gingen over op meer professionele zaken.

'Waar gaat dit allemaal over, Ruth? Is het een straf, wraak of onze ergste nachtmerrie?' Hij wreef over zijn wang om de gevoelloosheid kwijt te raken.

'Het is anders, dat is zeker. We hebben genoeg aframmelingen gezien, veel gewonden die bont en blauw in het ziekenhuis lagen, maar niets zoals dit.'

Iets nieuws dus – of iemand. De nachtmerrie van een escalerende bendeoorlog in de Hobfield zat altijd in zijn achterhoofd. Telkens als er iets gebeurde wat hij niet kon verklaren – zoals nu – kwam het weer op. Als een van de hooligans zou besluiten om het echt te proberen, dan waren wapens makkelijk te krijgen, zoals de schietpartij had bewezen. Manchester was vlakbij.

De meeste drugs in de Hobfield werden aan de dealers geleverd door één man: Ray Fallon. *Fallon*. Alleen al de gedachte aan die naam deed Calladine ineenkrimpen. Het team van Manchester Centraal hield hem in de gaten, maar

was er iets misgegaan? Verloor Fallon terrein? Was er ruimte gekomen?

‘Ik heb een slecht voorgevoel.’ Hij rilde. ‘Het merendeel van wat er tussen de bendes gebeurt laait plotseling op, door ruzie of een confrontatie over territorium. De bendes vechten en reageren. Ze hakken geen vingers af. Dit voelt ook niet aan als een intern conflict of een geïrriteerde Fallon die een verwaande klootzak een lesje leert. Fallon zou een mannetje met een honkbalknuppel sturen. En als hij iemand laat vermoorden, vinden we het lichaam nooit.’

Ruth wierp hem een blik toe. Hij kon gelijk hebben; dit had waarschijnlijk meer met drugs te maken dan met iets anders. Dat was de aard van de Hobfield.

‘Weten van wie de vingers zijn, is een goed begin.’

Calladine knikte. ‘Of waren, Ruth.’ Ze stonden voor de deur van het mortuarium. ‘Maar nu we toch hier zijn, kunnen we even checken bij SEH. Misschien is er iemand binnengekomen. Ik hoop dat ik ernaast zit, maar de arme stakker, wie het ook is of was, is waarschijnlijk dood.’

Zwijgend ging Calladine een eindeloze lijst namen na. Maar zijn gevoel vertelde hem dat het niet bij vingers zou blijven. Als het eenmaal uitlekte, zouden de dealers vergelding willen. Van elkaar. En van Fallon.

‘Ah, Tom en brigadier Bayliss,’ zei Hoyle toen ze het mortuarium binnenkwamen. Hij gebaarde naar de vingers die voor hen op tafel lagen.

Het tafereel was even vreemd als macaber. Calladine was meer gewend aan een compleet lijk. De aanblik van deze losse vingers en gedachten aan wat er gebeurd was, deden hem huiveren.

‘Ik begon jullie gezelschap al te missen de afgelopen weken.’ Hij knikte. ‘Ja, een rustige zomer. Vroeg me al af wanneer hij zou eindigen... Heb het merendeel van mijn zomer aan een wetenschappelijk artikel gewerkt. Ik zal het

je eens laten lezen; het zou je moeten interesseren, Tom. Het gaat over hoe je een nauwkeurig tijdstip van overlijden kunt verkrijgen door vreemde bacteriën op het lichaam te bestuderen. Je weet wel, wat vliegen, insecten en dergelijke achterlaten.'

'Je moet gaan golfen of zo, Doc. Of kom een paar biertjes drinken. Je weet wel, een beetje ontspannen.'

Hoyle lachte en schudde zijn kalende hoofd bij de ironie van dat advies van een workaholic.

'Julian heeft de tas meegenomen. Dat zou goed bewijsmateriaal moeten opleveren,' vertelde Hoyle hem. 'Het was een plastic tas van een supermarkt en er zat een bonnetje in. Julian zal contact opnemen met jullie op het bureau. Het moet geen probleem zijn om het te traceren. Hij zal ook kijken of hij vingerafdrukken van de tas kan halen.'

Het was een redelijk begin, onzorgvuldig van de dader, goed voor hen.

'Mannelijk. Behoorlijk vergaan.' Ze keken naar de vingers. 'Maar niet volledig. Ze slingeren nog niet zo lang rond. Kijk...' Hij wees met een potlood naar de vingertoppen. 'Ze zijn net zwart geworden. Maar ik weet meer als ik de tests heb gedaan. Als er iets in de database zit, dan zal het DNA je vertellen wie we hebben.'

'Afdrukken?'

'Beetje ambitieus, Tom, maar misschien lukt een gedeeltelijke.'

'Dat specifieke resultaat heb ik zo snel mogelijk nodig, Doc, als ik erachter wil komen wie dit is. Dat en DNA zijn ongeveer de enige aanknopingspunten.'

'O, ik denk dat je iets meer hebt dan dat, Tom. Kijk maar.' Hij wees naar vage vlekken net boven de knokkels op sommige vingers. 'Tatoeages, denk ik.'

'Kun je ze ontcijferen?'

'Je kent me; ik zal mijn best doen.' De dokter glimlachte.

‘Alle beetjes helpen, Doc. Ik moet zo snel mogelijk weten wie deze arme stakker is, of was.’

‘Arme stakkers, Tom, meervoud’ corrigeerde Hoyle. ‘De vingers zijn niet allemaal van dezelfde persoon.’

‘Weet je dat zeker?’ Verbaasd boog Calladine zich voorover om de gruwelijke overblijfselen beter te bekijken.

‘Tel ze maar.’ Hoyle knikte. ‘Er zijn drie duimen en negen vingers.’ De patholoog haalde zijn schouders op. ‘Volgens mij ben je op zoek naar minstens twee slachtoffers.’